

der må vi gætte os til, hvad argumenterne imod er.

Det er jo fuldstændig rigtigt, som jeg læser høringssvar, spørgsmål og svar i den her sag, at man sidder tilbage med det indtryk, at den eneste grund til, at regeringen er imod det, er, at det nok er lidt juridisk besværligt. Man kan jo så undre sig over, når man læser høringssvarene, og når man læser det, der er kommet fra FN, at der åbenbart findes mennesker, der har en juridisk embedseksamen, som ikke alene mener, at det kan lade sig gøre at gennemføre det her, uden at det skaber forviklinger og besværligheder, men at det oven i købet vil være nyttigt, og at de går ind for, at man skal gøre det.

Derfor står man tilbage med det der lidt forunderlige spørgsmål, som jeg ikke har noget rigtig godt svar på: Hvad er grunden til, at regeringen ikke ønsker at indsætte sådan en paragraf? Der må jo være en grund, og den fortaber sig i det uvisse. Problemet er, at hvis jeg begynder at teoretisere over, hvad grundene kan være, bliver jeg jo mistænkeliggørende og alt muligt andet grimt, så det vil jeg undlade. Men jeg synes da alligevel, at regeringspartierne burde tænke over, at et fritænkende konservativt menneske som fru Pia Christmas-Møller sådan set bare beder om at få et argument for at støtte regeringen – bare ét argument. Det ville da være rart at få det.

Når det er sagt, skal man jo, når man ser det her lovforslag i forhold til den reaktion, der er kommet, de mange gange Enhedslisten har rejst den her problemstilling, hvor det jo bare er blevet fejlet af bordet, erkende, at det naturligvis er udtryk for en vis bevægelse i regeringens holdning. Jeg vil dog ikke takke regeringen for det, men snarere sige, at det viser, at det arbejde, som f.eks. Amnesty International, som har samlet over 100.000 underskrifter på kravet om, at forbuddet mod tortur skrives ind i lovgivningen, og en række andre menneskerettighedsorganisationer, som har arbejdet ihærdigt på det, selvfølgelig har skubbet på. Så de har jo gjort det samme som Enhedslisten, nemlig i årevis arbejdet for, at man får et forbud mod tortur.

Der er jo nogle antydninger i det her lovforslag, der viser, at man er på den rette vej. Men man har valgt ikke at indskrive bestemmelsen om forbud mod tortur som en selvstændig paragraf, og det betyder så bare, at man altså ikke gør det, som FN's komité mod tortur anbefaler. Nu skal man ikke altid gøre, hvad internationale organisationer anbefaler; man skal ikke altid føl-

ge alle mulige kloge mennesker ude i verden, der siger, at vi skal gøre noget andet end det, vi har lyst til. Men kunne man så ikke bare komme med et argument? Hvorfor vil man ikke gøre, som FN siger? Hvad er den vigtige retssikkerhedsmæssige gevinst, den vigtige gevinst i kampen mod tortur, ved at vi *ikke* indskrives den her paragraf? Det synes jeg er bemærkelsesværdigt, for hvis det er sådan, at man afviser FN og Amnesty International, hvad der sikkert indimellem kan være gode grunde til, synes jeg, at man skylder os og den danske befolkning og for så vidt også disse seriøse mennesker, hvoraf adskillige, som jeg sagde før, jo har en juridisk embedseksamen, at give et svar.

Det giver selvfølgelig også nogle problemer. Nogle har nævnt problemet med, hvad danskere kan udsættes for. Vi har også i Danmark en diskussion om forholdet til tortur, som kan være en lille smule pinlig, synes jeg selv. Det er den der diskussion om, at man kan udlevere mennesker til lande, hvor man ved de bruger tortur, hvis de bare skriver under på, at de ikke vil bruge tortur mod dette konkrete menneske. Man kan sige: Hvad så, hvis det viser sig, at man har udleveret et menneske, som derefter udsættes for tortur, at man altså er blevet narret? Er man så strafværdig? Nej, det er man måske ikke, men det kunne måske være meget godt at få præciseret, fordi det måske også kunne gøre, at de danske myndigheder – de embedsmænd og politikere, der skal udføre denne udlevering – ville være i hvert fald nidkære, med hensyn til at sikre at man ikke udleverede folk til tortur.

Vi har jo også eksempler fra Afghanistan. Vi ved, at tolke i Afghanistan havde fortalt den danske styrkechef dernede, at der faktisk forekom tortur der, hvor man udleverede fanger, som danskerne havde taget. Man ved ikke med sikkerhed noget som helst om, hvorvidt de fanger, som danskerne udleverede, blev udsat for tortur, men vi ved, at der, hvor man udleverede dem til, foregik der tortur. Det ville jo formentlig, hvis man lavede den her præcisering i lovgivningen, være strafbart.

Er det i virkeligheden det, der er årsagen til, at regeringen ikke ønsker at gennemføre den her paragraf? Er det, fordi man sådan set ønsker at beskytte sig selv og sine embedsmænd imod at blive retsforfulgt for i praksis at være skyld i, at mennesker bliver udsat for tortur?

Jeg indledte med at sige, at jeg sådan set nødig ville teoretisere over, hvad der kunne være forklaringen på regeringens synspunkt i den her